

UZASADNIENIE

W nocy z 21 na 22 czerwca 2012 roku funkcjonariusze (...) G. A. O. i B. M. poruszali się samochodem służbowym na trasie H. – Z. oraz H. – C.. Posiadali bowiem informacje, iż może dojść do przemytu z terytorium Ukrainy do Polski, przez rzekę graniczną B., papierosów bez polskich znaków akcyzy. Po wprowadzeniu towaru do Polski miał on zostać odebrany przy użyciu samochodu marki A. lub V., typu kombi, na (...) lub zagranicznych numerach rejestracyjnych. Około północy, przejeżdżając przez miejscowość M., funkcjonariusze postanowili poddać kontroli stojący na wjeździe do jednej z posesji samochód osobowy marki M. (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych (...). M. F., który był jego kierowcą, tłumacząc przyczyny zaparkowania pojazdu w tym miejscu i o tak późnej porze, stwierdził, że jedzie z C. na ryby, które ma łowić razem z kolegą z H., a do M. zajechał po to, żeby przeczekać burzę. M. F. nie posiadał jednak ze sobą sprzętu wędkarskiego, zachowywał się niespokojnie i nie potrafił podać danych osoby z którą miał łowić ryby. Po wylegitymowaniu oświadczył, że rezygnuje z połowu i wraca do C.. Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że M. F. przebywał w M., aby obserwować poruszające się na trasie C. – H. pojazdy (...) G. (zeznania A. O. k. 412-414, 1225).

Tej samej nocy, w wyniku podjętych czynności służbowych, funkcjonariusze (...) G. ujawnili w miejscowości H., na wysokości zabudowań nr. 110, stojący przy drodze wjazdowej na pole, samochód osobowy marki V. (...) o nr. rej. (...). (...) miało wymontowane wszystkie siedzenia poza fotelem kierowcy i nie posiadało tylnej części tapicerki. Dzięki temu jego wnętrze było przystosowane do załadunku pochodzących z przemytu towarów (protokół oględzin miejsca k. 347-348, dokumentacja fotograficzna k. 349-353, protokół oględzin rzeczy k. 379-380, dokumentacja fotograficzna k. 381-400, umowy k. zeznania: A. O. k. 414, 1770-1771, D. P. (1) k. 1772).

W pojeździe tym ujawniono dokumenty w postaci: umowy zakupu samochodu marki V. (...) nr. rej. (...), nr. (...) sporządzonej pomiędzy sprzedającym L. Samy, a kupującym M. K. (1) z datą 18 maja 2012 roku; ubezpieczenia zawartego w dniu 21 kwietnia 2012 roku pomiędzy (...), a ubezpieczającym G. R.; umowy kupna-sprzedaży zawartej pomiędzy T. K., a kupującym M. K. (1) samochodu V. (...) nr. VIN (...) z widniejącą datą 6 maja 2012 rok, dokumentów sporządzonych w języku niemieckim tzw. B. na samochód o nr. (...) oraz ubezpieczenia komunikacyjnego zawartego pomiędzy (...), a ubezpieczającym M. K. (1) (umowy k. 1462-1466). Osobą od której M. K. (1) nabył samochód osobowy marki V. (...) nr. rej. (...) był G. R. (zeznania G. R. k. 417).

W dniu 22 czerwca 2012 roku funkcjonariusze Straży Granicznej M. S. i R. D. patrolowali wschodnią granicę państwową Rzeczypospolitej Polskiej. Około godziny 6.00, pomiędzy znakami granicznymi nr. 881-880, na brzegu granicznej rzeki B. oddzielającej terytorium Polski i Ukrainy, zauważyli na wysokości lustra wody odcisnięte ślady obuwia wraz z naniesionym na trawę błotem. Rosnąca nad tym miejscem na skarpie trawa była przygnieciona, wskazując, że wcześniej musiało na niej leżeć coś dużego. B. rzeki i trawa były mokre po opadach deszczu. Od miejsca ujawnionego przez funkcjonariuszy Straży Granicznej odchodziła ścieżka wydeptana w trawie, która doprowadziła ich do znajdującej się nieopodal w miejscowości (...) posesji zamieszkałej przez K. S. i jego rodzinę. Ślady kończyły się przed budynkiem gospodarczym, którego drzwi były zabezpieczone kłódką. Odciski obuwia wskazały na wielokrotne przemieszczanie się po tej ścieżce w obu kierunkach co najmniej dwóch osób. Po ukraińskiej stronie brzegu rzeki granicznej B., na wysokości śladów ujawnionych po jej polskiej stronie, trawa również była przygnieciona i wydeptana, wskazując na pobyt w tym miejscu jakiś osób. W związku z tym, że ślady po polskiej i ukraińskiej stronie rzeki B. wskazywały na fakt nielegalnego przekroczenia granicy państwowej lub przemytu wyrobów bez polskich znaków akcyzy z terytorium Ukrainy do Polski, funkcjonariusze Straży Granicznej poinformowali o powyższej sytuacji kierownika zmiany P. Straży Granicznej w H. (protokół oględzin miejsca k. 315-316, dokumentacja fotograficzna k. 317-330, zeznania: M. S. k. 355-356, 1768-1769, A. O. k. 414, 1770).

W miejsce to skierowani zostali funkcjonariusze (...) G. A. O., D. P. (1), R. T. i B. M.. Po ich przybyciu przeprowadzono oględziny terenu przyległego do rzeki granicznej B. i prowadzących stamtąd do miejsca zamieszkania K. S. śladów przemieszczania się osób i przedmiotów (protokół oględzin miejsca k. 315-316, dokumentacja fotograficzna k. 317-330, zeznania: A. O. k. 412-414, 1225, 1770-1771, D. P. (1) k. 1771v-1772).

Po wykonaniu tej czynności, sprowadzono oskarżonego i w jego obecności dokonano przeszukania zabudowań znajdujących się na terenie posesji położonej w miejscowości (...). Budynek gospodarczy do którego bezpośrednio prowadziły ślady z nad rzeki B. był zamknięty na kłódkę. Po otwarciu kłódki przez K. S. funkcjonariusze Straży Granicznej ujawnili w środku pomieszczenia kilkanaście zafoliowanych kartonowych pudeł tzw. „jaszczyków” z zawartością 18.000 paczek papierosów z napisami w języku białoruskim, bez polskich znaków akcyzy, w tym 7.000 paczek papierosów marki (...) i 11.000 paczek papierosów marki (...) o wartości rynkowej 180.126 złotych. Ponadto we wskazanym pomieszczeniu zabezpieczono również przemoczone torbę i saszetkę, jak również elementy garderoby w postaci należącej do oskarżonego pary gumowych kaloszy, mokrych spodni dresowych i czapki kaszkietowej. Komórka w której znaleziono papierosy znajdowała się kilka metrów od zabudowań mieszkalnych (protokół przeszukania k. 331-333, dokumentacja fotograficzna k. 334-342, kalkulator do wyliczania należności przy nielegalnym wprowadzaniu papierosów na teren UE k. 365, protokół oględzin rzeczy k. 402-403, zeznania: A. O. k. 412-414, 1225, 1770-1771, D. P. (1) k. 1771v-1772, wyjaśnienia K. S. k. 1748).

Należny podatek akcyzowy dla papierosów znalezionych na posesji K. S. wyniósł 231.300 złotych, a kwota narażonej na uszczuplenie należności celnej 8.294 złote (kalkulator do wyliczania należności przy nielegalnym wprowadzaniu papierosów na teren UE k. 365).

W dniach 21 i 22 czerwca 2012 roku, a więc w czasie, kiedy doszło do przemytu papierosów znalezionych w zabudowaniach zajmowanych przez K. S., numery (...), którymi posługiwał się A. N., logowały się w obrębie stacji (...) obejmującej swoim zasięgiem rejon miejscowości H., gdzie popełniono przedmiotowe przestępstwo (zeznania T. P. k. 1492-1493).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przytoczone dowody.

Oskarżony K. S. podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu zakwalifikowanego wówczas z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 65 § 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. (k. 363). Wyjaśnił, iż papierosy, które znaleziono na zamieszkałej przez jego rodzinę posesji pod adresem (...) nie stanowią jego własności i nic mu nie wiadomo odnośnie ich pochodzenia.

Przesłuchany po raz kolejny nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu zakwalifikowanego wtedy z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 65 § 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. (k. 369), podtrzymał wyjaśnienia złożone podczas poprzedniego przesłuchania i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na zadawane pytania.

Przesłuchany przez prokuratora (k. 373) oskarżony nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz udzielania odpowiedzi na zadawane pytania.

W trakcie kolejnego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym (k. 1283-1284) stwierdził, że wiedział, iż w znajdującej się obok zabudowań mieszkalnych komórce przechowywane są papierosy z przemytu. Zaprzeczył jednak, że sam je tam schował. Wskazał, iż podejrzewa, że w miejscu tym umieścił je znany mu osobiście obywatel Ukrainy, z którym w 2008 roku przemycał papierosy, za co skazany został wyrokiem Sądu Okręgowego w Zamościu. Wtedy wspólnie z nimi działały również inne osoby pochodzące z H.. Stwierdził, iż w nocy z 21 na 22 czerwca 2012 przebywał z rodziną w domu i niczego nie słyszał, ponieważ była wtedy burza i padał deszcz. Później przyjechali funkcjonariusze Straży Granicznej i zarekwirowali papierosy. Oskarżony zaprzeczył, aby znał S. W., M. F., braci N., mężczyzn o nazwiskach K. i B. i aby działał z nimi w grupie przestępczej.

Przesłuchany po wydaniu postanowienia o uzupełnieniu zarzutów (k. 1439-1440) nie przyznał się do dokonania zarzuconych mu czynów i potwierdzając wyjaśnienia złożone w trakcie poprzedniego przesłuchania odmówił składania wyjaśnień.

Przesłuchany w postępowaniu sądowym (k. 1746-1748) nie przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów wyjaśniając, że nic nie wie na temat przemytu papierosów. Następnie potwierdził wyjaśnienia złożone w postępowaniu

przygotowawczym na k. 369, 373, jak również wyjaśnienia z k. 1283-1284, poza tą ich częścią, w której zaprotokołowano, że „nie potwierdza swoich wcześniejszych wyjaśnień” oraz, że „prawda jest taka, iż wiedział, że w komórce znajdują się papierosy z przemytu”. Zaznaczył, iż wskazane zapisy w protokole przesłuchania są niezgodne z prawdą, ponieważ w rzeczywistości powiedział wtedy, że nie wiedział o tym, aby w komórce były przechowywane papierosy z przemytu. Stwierdził, że błędna w powyższym zakresie treść jego wyjaśnień mogła się wziąć stąd, iż podczas przesłuchania prokurator straszył go więzieniem. Dodatkowo wyjaśnił, iż obywatel Ukrainy z którym przemycał papierosy w 2008 roku wiedział, że na jego posesji jest dostęp do niezamykanych pomieszczeń i wykorzystując ten fakt umieścił w komórce przemycone papierosy. Podkreślił, że kiedy towarzyszył funkcjonariuszom Straży Granicznej przy czynności przeszukania, na drzwiach do komórki wisiała niewielka kłódka „jak z pamiętnika za 5 zł”. Nie pamiętał, czy była ona zamknięta, czy otwarta, ale nie miał żadnych problemów z otwarciem drzwi. W komórce znajdowały się rzeczy, które zostały opisane w protokole przeszukania. Jego własność stanowiły kalosze, natomiast nie należały do niego torba oraz zabłocone i mokre spodnie dresowe. Oskarżony nie potrafił wyjaśnić dlaczego nie słyszał jak ktoś ciągnie po trawie kartony z papierosami i umieszcza je w jego komórce. Zaprzeczył, aby znał D. G.. Nie potwierdził wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym na k. 1439-1440, w zakresie w jakim potwierdził w nich wyjaśnienia złożone w dniu 21 stycznia 2014 roku, w których przyznał się do dokonania zarzucanego mu przestępstwa. Wskazał, że powiedział tak, ponieważ czuł się zastraszone tym, że może być aresztowany. Nie potrafił jednak wytłumaczyć, dlaczego z jednej strony bał się wycofać z wcześniejszych wyjaśnień w których przyznał się do winy, a z drugiej nie obawiał się nie przyznać do zarzucanych mu czynów. Zaprzeczył, aby uczestniczył w przemyśle papierosów i brał udział w grupie przestępczej zajmującej się tym procederem. W sprawie tej z nikim się nie spotykał i niczego nie uzgadniał. Wyjaśnił, iż kłódkę do komórki otworzył ręką, bez użycia klucza. Osoby trzecie mogły bez problemu dostać się do komórki, ponieważ posesja nie jest ogrodzona, a znajdujące się na niej zabudowania gospodarcze nie są zamykane. Komórka znajduje się 2-3 metry od domu, od tej strony, gdzie znajduje się wyjście na strych i zejście do piwnicy. Wejście do mieszkania umieszczone jest po przeciwnej niż komórka stronie domu. Do komórki można dojść przechodząc obok domu albo z drugiej strony, niewidocznej z okien mieszkania. Wszyscy wiedzieli, że zostawia otwartą komórkę. Czasami przychodzili sąsiedzi i sami pożyczali sobie przechowywane w niej narzędzia. Świadomość taką miał również Ukrainiec z którym uczestniczył w przemyśle papierosów w 2008 roku. Poznał się z nim w H.. Mówił na niego W., nazwiska jego nie zna.

Na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2015 roku oskarżony wyjaśnił dodatkowo, że kłódkę do komórki otwierał bez użycia klucza (k. 1771).

Oceniając wyjaśnienia K. S., Sąd uznał, iż zasługują one na wiarę w tej części, gdzie podał, iż nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw karnoskarbowych polegających na wprowadzaniu z terytorium Ukrainy do Polski, przez rzekę graniczną B., papierosów bez polskich znaków akcyzy.

Sąd obdarzył powyższe wyjaśnienia wiarą, ponieważ są konsekwentne, a ponadto znajdują potwierdzenie w innych zgromadzonych w sprawie dowodach. Na udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej nie wskazali bowiem w swoich wyjaśnieniach i zeznaniach A. N. (k. 1859), G. N. (k. 1422, 1859v-1860) i M. K. (1) (k. 1391, 1789-1790), którzy prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2015 roku w sprawie IV K 23/15, skazani zostali m.in. za uczestnictwo w tej samej zorganizowanej grupie przestępczej, której dotyczy zarzut przedstawiony K. S.. Na udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej nie wskazują również odtworzone na rozprawie w dniu 3 sierpnia 2015 roku komunikaty nr. 30396279 z dnia 22 czerwca 2012 roku z godz. 8:36:34 i nr. (...) z dnia 22 czerwca 2012 z godz. 11:19:11 znajdujące się na płycie CD jako załącznik 2 do Pf- (...) w tomie X akt odtajnionych dołączonych do akt niniejszej sprawy (k. 1860), jak również materiały zawarte w 26 tomach akt w sprawie IV K 160/14 dołączonych do akt niniejszej sprawy jako załącznik nr 1.

Sąd dał również wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w Prokuraturze w dniu 21 stycznia 2014 roku (k. 1283-1284), w których przyznał, iż wiedział o tym, że w znajdującej się obok zabudowań mieszkalnych komórce przechowywane są papierosy z przemytu.

Za wiarygodne, poza kwestią dotyczącą braku zamknięcia kłódki, Sąd uznał także wyjaśnienia oskarżonego relacjonujące okoliczności związane z przeszukaniem użytkowanego przez niego pomieszczenia gospodarczego znajdującego się na posesji w miejscowości (...) oraz ujawnieniem w trakcie tej czynności 18.000 paczek papierosów bez polskich znaków akcyzy, a także odzieży w postaci m.in. zamoczonych kaloszy oraz spodni dresowych. Sąd obdarzył powyższe wyjaśnienia wiarą, gdyż korespondują one z zeznaniami funkcjonariuszy (...) G. M. S. (k. 355-356, 1768-1769), A. O. (k. 412-414, 1770-1771) i D. P. (1) (k. 1771v-1772). Świadczenie ci w spójny, konsekwentny, obiektywny i wzajemnie uzupełniający się sposób przedstawili przebieg przeprowadzonych w dniu 22 czerwca 2012 roku czynności służbowych związanych z ujawnieniem śladów prowadzących od brzegu granicznej rzeki B. do posesji K. S., które doprowadziły do odnalezienia w użytkowanej przez niego komórce przemyconych papierosów i dlatego też, brak jest jakichkolwiek podstaw do ich zakwestionowania. Za wiarygodnością zeznań wymienionych funkcjonariuszy (...) G. dodatkowo przemawia fakt, iż zetknęli się oni z oskarżonym w czasie wykonywania czynności służbowych i nie mieli interesu, aby okoliczności zdarzenia podawać w sposób niezgodny z prawdą. Ponadto opisane przez nich fakty znalazły potwierdzenie w protokołach dokonanych czynności (k. 315-316, 331-333, 402-403) wraz z dołączoną do nich dokumentacją fotograficzną (k. 317-330, 334-342).

Sąd odmówił natomiast wiary wyjaśnieniom K. S. w których nie przyznając się do dokonania czynu zarzucanego mu w pkt. II, wskazał, iż nie brał udziału w przemyśle papierosów i nie wiedział o ich umieszczeniu w znajdującym się na jego posesji pomieszczeniu gospodarczym. W wyjaśnieniach tych stwierdził, że o schowanie papierosów w komórce podejrzewa obywatela Ukrainy, z którym w przeszłości nielegalnie sprowadzał do Polski papierosy zza wschodniej granicy. Zaznaczył w nich też, że w związku z tym, iż posesja jest nieogrodzona, a komórka nie była zamykana na kłódkę, mężczyzna ten mógł bez przeszkód umieścić papierosy w wymienionym pomieszczeniu. Zapewnił ponadto, iż przed przystąpieniem do czynności przeszukania kłódka była założona, ale nie była zatrzaśnięta i otworzył ją bez użycia klucza.

Oceniając powyższe wyjaśnienia K. S., Sąd potraktował je jako przyjętą przez niego linię obrony, mającą na celu uwolnienie go od odpowiedzialności karnej i przerzucenie jej na bliżej nieokreślonego obywatela Ukrainy.

Odmienne ustalenia wynikają ze zgromadzonego w sprawie wiarygodnego materiału dowodowego. Twierdzeniom K. S., iż drzwi do pomieszczenia gospodarczego, w którym znaleziono przemycone papierosy, nie były zamknięte na kłódkę, przeczą spójne zeznania M. S., A. O. i D. P. (1). M. S. wskazał, iż podczas obserwacji komórki przez lornetkę, zauważył, że drzwi wejściowe do niej były zamknięte na kłódkę (k. 355, 1769). Również A. O. zeznał, że na drzwiach do komórki była założona kłódka. Zapamiętał ten szczegół ponieważ pytano oskarżonego o klucz do tej kłódki (k. 1770-1771). Z kolei D. P. (1) podkreślił, iż kłódka była założona i zamknięta, gdyż inaczej wygląda kłódka założona i niezamknięta, a inaczej kłódka zamknięta. Stanowczo wskazał, iż kłódka była zatrzaśnięta, jej bolce zaciśnięte i oskarżony ją otwierał (k. 1771v-1772). Zeznania wymienionych świadków dodatkowo potwierdza dokumentacja fotograficzna dołączona do protokołu oględzin posesji, na której widoczna jest zamknięta kłódka (k. 330).

Z poczynionych przez Sąd ustaleń, że drzwi do przeszukiwanej komórki były zamknięte na kłódkę, a otworzył je oskarżony, wypływa logiczny wniosek, iż K. S. udostępnił pomieszczenie na przechowanie przemyconych papierosów i zdawał sobie sprawę z tego, jakiego rodzaju towar jest w niej przetrzymywany. Wbrew odmiennym twierdzeniom oskarżonego, nie ulega zatem wątpliwości, że uczestniczył on we wprowadzeniu przez graniczną rzekę B. z terytorium Ukrainy do Polski 18.000 paczek papierosów bez polskich znaków akcyzy.

Za uznaniem wersji przedstawionej przez K. S. za niezgodną z prawdą przemawia również to, że jest ona w wielu miejscach nielogiczna i sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego.

Z wyjaśnień K. S. wynika, że osoba która miała dokonać przemytu papierosów, przyszła najpierw do komórki żeby założyć znajdujące się tam kalosze, potem przemieściła się nad brzeg granicznej rzeki B., następnie przeciągnęła stamtąd do komórki pudła z papierosami, po czym pozostawiła w tym pomieszczeniu zarówno „pożyczone” buty, jak i należące do niej przemoczone dresy, saszetkę i torbę (k. 1747, 1748). W ocenie Sądu takie zachowanie sprawcy byłoby całkowicie pozbawione sensu. W żaden racjonalny sposób nie można bowiem wytłumaczyć tego, że przed

umieszczeniem papierosów w komórce oskarżonego, sprawca miałby pojawić się tam wcześniej jedynie po to, żeby ubrać się w jego buty, a po zakończeniu akcji związanej z przemytem papierosów pozostawił w komórce swoje rzeczy, ryzykując, że w ten sposób może zostać zidentyfikowany. Zaznaczyć przy tym trzeba, iż z zeznań M. S. (k. 355, 1768-1769), A. O. (k. 412-414, 1225, 1770-1771) i D. P. (1) (k. 1771v-1772), jak również potwierdzającego je protokołu oględzin miejsca (k. 315-316) wraz z dołączoną do niego dokumentacją fotograficzną (k. 317-330), wynika jednoznacznie, iż pozostawione ślady wskazują na to, że przenoszeniem kartonów z paczkami papierosów zajmowały się co najmniej dwie osoby.

Oskarżony nie potrafił też logicznie wyjaśnić dlaczego przebywając w domu nie słyszał odgłosów trwającego przez dłuższy czas, bo nie dokonanego jednorazowo, przenoszenia znad rzeki B. kilkunastu kartonowych pudeł z paczkami papierosów i umieszczania ich w komórce znajdującej się zaledwie 2-3 metry od zajmowanych przez niego zabudowań mieszkalnych (k. 1747, 1748). Nie był też w stanie podać danych, które pozwoliłyby na ustalenie tożsamości obywatela Ukrainy, który rzekomo miał wstawić do komórki przemyczone papierosy, a którego jak twierdził znał osobiście.

Wiarygodność wersji przedstawionej przez oskarżonego podważa dodatkowo niekonsekwentność składanych przez niego wyjaśnień. Początkowo nie przyznał się on do dokonania zarzucanego mu czynu (k. 363, 369). Przesłuchany w Prokuraturze w dniu 21 stycznia 2014 roku (k. 1283-1284) nie potwierdził swoich wcześniejszych wyjaśnień przyznając, iż wiedział, że w znajdującej się obok domu komórce przechowywane są pochodzące z przemytu papierosy. Przesłuchany po wydaniu postanowienia o uzupełnieniu zarzutów (k. 1439-1440) nie przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów i potwierdził wyjaśnienia złożone podczas poprzedniego przesłuchania. Przesłuchany przed Sądem (k. 1746-1748) nie przyznając się do dokonania zarzucanych mu czynów, nie potwierdził wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym na k. 1439-1440, w zakresie w jakim potwierdził w nich wyjaśnienia złożone w dniu 21 stycznia 2014 roku, w których przyznał, iż miał świadomość, że w komórce umieszczone zostały papierosy z przemytu. Zaznaczył, że stwierdził tak, gdyż czuł obawę związaną z możliwością aresztowania. Nie był jednak w stanie wskazać przyczyny dla której, z jednej strony odczuwał lęk przed wycofaniem się z wcześniejszych wyjaśnień w których przyznał się do winy, a z drugiej nie bał się nie przyznać do zarzucanych mu czynów.

Składając wyjaśnienia oskarżony popadł także w sprzeczności. Twierdził bowiem, iż komórka była niezamykana, a sąsiedzi sami do niej wchodzili by pożyczyć różne przedmioty, a jednocześnie przyznał, iż na drzwiach komórki była założona kłódka, którą sam otworzył wezwany do tego przez funkcjonariuszy Straży Granicznej.

W świetle wniosków wynikających z powyższych dowodów, a także zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, Sąd przyjął, iż K. S. uczestniczył we wprowadzaniu na terytorium Polski z Ukrainy, przez rzekę graniczną B., papierosów bez polskich znaków akcyzy, w ten sposób, że po przetransportowaniu przez granicę, zostały one za jego wiedzą i zgodą przeniesione na teren użytkowanej przez niego posesji i tam umieszczone w zamkniętej komórce.

W sprawie IV K 23/15 M. K. (1) dobrowolnie poddał się karze i wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2015 roku został prawomocnie skazany m.in. za to, że w okresie od 21 maja 2012 roku do 6 lipca 2012 roku, w rejonie miejscowości S. i S. oraz H. i Ś., wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co najmniej trzykrotnie, wprowadził na obszar Unii Europejskiej, z terytorium Ukrainy do Polski, przez rzekę graniczną B., papierosy bez polskich znaków akcyzy, przez co narażono budżet Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej, tj. przestępstwo z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. (czyn z pkt. XXI). W ramach tego czynu przypisano mu zachowanie polegające na tym, że w nocy z 21/22 czerwca 2012 roku, w rejonie miejscowości H., wprowadził na teren Unii Europejskiej 18.000 paczek papierosów, które to zachowanie odpowiada opisowi czynu zarzuconego K. S. w pkt. II aktu oskarżenia. Wskazany wyrokiem M. K. (1) skazany został również za to, że w okresie od 21 maja 2012 roku do 6 lipca 2012 roku, w rejonie miejscowości S. i S. oraz H. i Ś., wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw karno-skarbowych, polegających na wprowadzaniu na obszar Unii Europejskiej, z terytorium Ukrainy do Polski, przez rzekę graniczną B., papierosów bez polskich znaków akcyzy, tj. czyn z art. 258 § 1 k.k. (czyn z pkt. XX).

Dokonując oceny wyjaśnień i zeznań złożonych przez M. K. (1) (wyjaśnienia k. 1796, zeznania k. 1789-1790, 1842v-1844), w zakresie w jakim dotyczą one zarzutów przedstawionych K. S., Sąd uznał je za częściowo wiarygodne.

Na wiarę zasługują te wyjaśnienia i zeznania w których stwierdził, iż oskarżony nie uczestniczył razem z nim w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw karnoskarbowych polegających na wprowadzaniu na obszar Unii Europejskiej z terytorium Ukrainy do Polski przez rzekę graniczną B. papierosów bez polskich znaków akcyzy (k. 1391v, 1789, 1843). Sąd ocenił powyższe wyjaśnienia i zeznania M. K. (1) jako wiarygodne, ponieważ są zgodne z wyjaśnieniami K. S. i nie zostały podważone przez inne przeprowadzone w sprawie dowody.

Za niewiarygodne Sąd uznał natomiast te wyjaśnienia i zeznania M. K. (1) w których stwierdził, iż sprzedał samochód marki V. (...), który w dniu 22 czerwca 2012 roku zabezpieczono w miejscowości H. i nie miał nic wspólnego z przemytem papierosów do jakiego doszło w okolicach wspomnianej miejscowości w nocy z 21 na 22 czerwca 2012 roku (k. 1391, 1790, 1843). W związku z tym, że M. K. (1) nie potrafił podać kiedy i komu sprzedał wskazane auto oraz oświadczył, że nie dysponuje umową potwierdzającą dokonaną sprzedaż, Sąd uznał, iż podanym wyżej zakresie jego wyjaśnienia i zeznania nie odpowiadają prawdzie. W rzeczywistości bowiem wspólnie i w porozumieniu m.in. z K. S. uczestniczył on w przemyśle papierosów w rejonie miejscowości H., za co został skazany prawomocnym wyrokiem w sprawie IV K 23/15, w której dobrowolnie poddał się karze.

W sprawie IV K 23/15 dobrowolnie poddał się karze również A. N. i wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2015 roku, podobnie jak M. K. (1), został prawomocnie skazany m.in. za to, że działał w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw karno-skarbowych i w nocy z 21/22 czerwca 2012 roku, w rejonie miejscowości H., wprowadził na teren Unii Europejskiej 18.000 paczek papierosów, które to zachowanie jest tożsame z opisem czynu zarzucanego K. S. w pkt. II.

A. N. odmówił składania wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym (k. 1410).

Przesłuchany w niniejszym postępowaniu w dniu 3 sierpnia 2015 roku zeznał, iż nie pamięta jakimi numerami telefonu posługiwał się w okresie od maja 2012 roku do lipca 2012 roku, nie wie czyje są numery (...) i nie przypomina sobie, czy to on je użytkował, ponieważ używał wielu telefonów i nie pamięta jakie miały numery. Zaprzeczył, aby przemieszczał się w okolicach rzeki B. w dniu z 21 na 22 czerwca 2012 roku. Wyjaśnił, iż nie kupował z bratem G. N., M. K. (1) i M. F. żadnych samochodów. Stwierdził, iż poddając się dobrowolnie karze przyznał się do dokonania wszystkich zarzuczonych mu czynów, w tym również takich, których faktycznie nie popełnił, ponieważ chciał żeby wszystko szybciej się skończyło. Zeznał ponadto, że nie zna K. S. i nie organizował przez jego posesję przemytu papierosów (k. 1859).

Oceniając zeznania A. N., w zakresie w jakim dotyczą one zarzutów postawionych K. S., Sąd częściowo obdarzył je wiarą.

Wiarygodne są zeznania w których zaprzeczył, aby oskarżony brał wspólnie z nim udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw karnoskarbowych polegających na wprowadzaniu na obszar Unii Europejskiej z terytorium Ukrainy do Polski przez rzekę graniczną B. papierosów bez polskich znaków akcyzy. Sąd zeznaniom tym dał wiarę, ponieważ korespondują z wyjaśnieniami K. S., który konsekwentnie nie przyznawał się do dokonania tego czynu i nie zostały skutecznie zakwestionowane przez inne przeprowadzone w sprawie dowody.

Przesłuchany w sprawie IV K 23/15 A. N. przyznał się do dokonania wszystkich zarzuczanych mu przestępstw (k. 1792v-1793). Oceniając jego przyznanie się do winy, w zakresie w jakim dotyczy ono postawionych K. S. zarzutów, Sąd nie znalazł podstaw aby je podważyć. Na uczestnictwo A. N. w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wzięcie przez niego udziału w przemyśle papierosów, które zostały znalezione w zabudowaniach zajmowanych przez K. S. wskazują bowiem zeznania T. P. (k. 1492-1493). Wynika z nich, że w dniach 21 i 22 czerwca 2012 roku A. N. posługiwał się numerami (...), które w tym czasie logowały się w obrębie stacji (...) obejmującej swoim zasięgiem rejon miejscowości H., gdzie dokonano przemytu papierosów. Sąd obdarzył wiarą powyższe zeznania, gdyż są logiczne i rzeczowe i brak było podstaw, by je kwestionować. Przyjęcie sprawstwa A. N. w zakresie tych czynów znajduje również oparcie w

szczegółowym materiale z kontroli operacyjnej dotyczącym jego udziału w przedmiotowych przestępstwach, zawartym w odtajnionych aktach stanowiących załącznik 1 do akt niniejszej sprawy.

Za niewiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania A. N. z postępowania sądowego (k. 1859) w których zaprzeczył, aby uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej dokonującej przemytu papierosów z Ukrainy do Polski przez rzekę graniczną B. oraz wziął udział w nocy z 21 na 22 czerwca 2012 roku, w rejonie miejscowości H., w przemycie papierosów zabezpieczonych w komórce K. S.. Jego zeznania, iż przyznał się do zarzuconych mu czynów, których w rzeczywistości nie był sprawcą, bowiem nie chciał kontynuowania postępowania sądowego, są z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego zupełnie nieprzekonujące i Sąd odmówił im wiary.

W sprawie IV K 23/15 dobrowolnie poddał się karze także G. N., który wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2015 roku, został prawomocnie skazany m.in. za to, że w okresie od 21 maja 2012 roku do 6 lipca 2012 roku, w rejonie miejscowości S. i S. oraz H. i Ś., wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw karno-skarbowych, polegających na wprowadzaniu na obszar Unii Europejskiej, z terytorium Ukrainy do Polski, przez rzekę graniczną B., papierosów bez polskich znaków akcyzy, tj. czyn z art. 258 § 1 k.k. (czyn z pkt. XX).

Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym G. N. wyjaśnił, iż nie zna K. S. (k. 1422).

W zeznaniach złożonych przed Sądem w dniu 3 sierpnia 2015 roku podkreślił, iż uczestniczył w przemycie papierosów odbywającym się w B., przy wykorzystaniu transportu kolejowego. Jego rola polegała na tym, że siedział w samochodzie i czasami odbierał telefon. Stwierdził, że nie brał udziału w przemycie papierosów mającym miejsce w rejonie miejscowości S. i S. (...) oraz H. i Ś. (...). Odnośnie tego czynu i związanego z nim udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, poddał się jednak dobrowolnie karze, ponieważ chciał, żeby jak najszybciej zakończyła się sprawa sądowa. Zeznał, iż nie zna K. S., nie wie gdzie on mieszka, a przez H. co najwyżej mógł kiedyś przejeżdżać (k. 1859v-1860).

Dokonując oceny wyjaśnień i zeznań złożonych przez G. N., w zakresie w jakim dotyczą one zarzutów przedstawionych K. S., Sąd uznał je za częściowo wiarygodne.

Na wiarę zasługują wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego (k. 1422) i zeznania z postępowania sądowego (k. 1859v-1860), z których wynika, że oskarżony nie uczestniczył razem z nim w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw karnoskarbowych polegających na wprowadzaniu na obszar Unii Europejskiej z terytorium Ukrainy do Polski przez rzekę graniczną B. papierosów bez polskich znaków akcyzy. Sąd ocenił powyższe wyjaśnienia i zeznania jako wiarygodne, ponieważ są zgodne z wyjaśnieniami K. S. i nie zostały skutecznie podważone przez inne dowody.

Nie budzi również wątpliwości Sądu przyznanie się G. N. podczas przesłuchania przed Sądem Okręgowym w Lublinie w sprawie IV K 23/15, do popełnienia wszystkich zarzucanych mu przestępstw (k. 1793). W tym kontekście trzeba zaznaczyć, iż na uczestnictwo G. N. w zorganizowanej grupie przestępczej działającej w okresie od 21 maja 2012 roku do 6 lipca 2012 roku w rejonie miejscowości S. i S. oraz H. i Ś. wskazuje również szczegółowy materiał z kontroli operacyjnej dotyczący jego udziału w przedmiotowym przestępstwie, znajdujący się w odtajnionych aktach stanowiących załącznik 1 do akt niniejszej sprawy.

Za niewiarygodne, z tych samych przyczyn co w przypadku A. N., Sąd uznał natomiast te zeznania G. N. z postępowania sądowego (k. 1859v-1860), w których zaprzeczył, iż zna K. S. i razem z nim uczestniczył w przemycie papierosów z Ukrainy do Polski przez rzekę graniczną B. w nocy z 21 na 22 czerwca 2012 roku.

M. F. przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, że zatrzymane przy nim telefony stanowią jego własność i nabył je w C.. Wskazał, że telefonów tych używał sam, jednak nie wykluczył, że mógł także je komuś pożyczyć. Kontakty zapisane w telefonach to jego rodzina i koledzy, jednak nie pamiętał, czy ze wszystkimi numerami się łączył i w jakim celu (k. 998). Powyższe wyjaśnienia nie miały istotnego znaczenia z punktu widzenia poczynionych

w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych. Na rozprawie w dniu 16 lipca 2015 roku przed Sądem Okręgowym w Lublinie M. F. skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań (k. 1844).

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wiarygodności logicznych i spójnych zeznań A. O. (k. 413-414, 1225-1226), w których opisał przebieg podjętych z jego udziałem, w nocy z 21 na 22 czerwca 2012 roku, w miejscowości M., czynności służbowych wobec M. F., a także zeznań dotyczących odnalezienia w dniu 22 czerwca 2012 roku, w miejscowości H., samochodu osobowego marki V. (...) o nr. rej. (...), który był przystosowany do przewożenia pochodzących z przemytu papierosów. Podkreślić przy tym należy, iż okoliczności związane z ujawnieniem pojazdu marki V. (...) znalazły potwierdzenie w protokole oględzin miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 347-348, 349-353).

Świadek H. B., zeznał (k. 1788), iż od strony domu, gdzie znajduje się komórka w której odnaleziono zostały pochodzące z przemytu papierosy, nie ma okna i dlatego można do niej podejść pozostając niezauważonym przez domowników. Zeznał także, iż nie ma okna od strony rzeki B., zaś przed oknem od strony kuchni rosną drzewa i niewiele można z niego zobaczyć. Świadek zaznaczył też, iż nigdy nie widział, aby poza właścicielem, ktoś wnosił coś do komórki lub coś z niej wynosił. Sąd obdarzył wiarą zeznania H. B., gdyż są one logiczne i brak jest podstaw do ich zakwestionowania. Podkreślić jednak należy, iż H. B. jako sąsiad oskarżonego nie posiadał wiedzy kiedy i dlaczego komórka była zamykana na kłódkę, a także co było w niej przechowywane.

E. S., żona oskarżonego, zeznała, że nie wie w jaki sposób w ich komórce znalazły się przemycone papierosy. Wskazała, iż mają nieogrodzoną posesję, komórki nigdy nie są zamykane i każdy ma do nich dostęp. Zaznaczyła, że znajdując się w domu nie byłoby w stanie zauważyć kogoś, kto próbowałby się do nich dostać. Zeznała, że nie wie nic na temat tego, aby jej mąż miał coś wspólnego w przemytem papierosów (k. 1787). Sąd powyższe zeznania uznał za wiarygodne poza stwierdzeniem, iż znajdujące się na posesji komórki zawsze były otwarte. Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika bowiem, iż pomieszczenie w których znaleziono przemycone papierosy było zamknięte na kłódkę. Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania zeznań E. S. w których podała, iż nie była świadkiem tego w jaki sposób jej mąż był przesłuchiwany w Prokuraturze.

Nieprzydatne dla oceny kwestii odpowiedzialności karnej K. S. okazały się wyjaśnienia D. G. (k. 1745v-1746) oraz zeznania: P. S. (k. 97-98), Ł. H. (k. 173-174), D. S. (k. 175-176), M. N. (k. 178-179), R. J. (k. 209-210, 1232-1233), J. B. (k. 211-212), W. P. (k. 213, 480-482), A. W. (1) (k. 296-297), E. W. (k. 302), M. J. (k. 416), G. R. (k. 417-418), L. J. (k. 483-485, 550), A. O. (k. 532-535), E. T. (k. 725-726), M. M. (1) (k. 815-816), T. O. (k. 817-818), D. P. (2) (k. 819-820, 1242-1243), K. T. (k. 1185-1186), K. G. (k. 1187-1188), S. B. (k. 1197-1198), W. S. (k. 1201-1204, 1296-1297, 1308-1310, 1311-1313, 1314-1316), A. W. (2) (k. 1205-1207, 1294-1295, 1302-1304, 1305-1307), P. M. (k. 1208-1209), J. D. (k. 1210-1211), K. B. (k. 1214), P. K. (k. 1221), A. K. (k. 1228-1229), G. W. (k. 1230-1231), J. R. (k. 1234-1235), R. G. (k. 1236-1237), M. C. (1) (k. 1238-1239), M. M. (2) (k. 1240-1241), S. P. (k. 1245-1246), H. K. (k. 1269-1270), T. K. (k. 1271-1272), P. P. (k. 1273-1274), W. Z. (k. 1275-1276), J. Z. (k. 1291-1293), M. W. (k. 1320-1321), J. M. (k. 1322-1323), M. C. (2) (k. 1324-1325), P. W. (1) (k. 1327-1328), A. G. (k. 1501-1502).

Sąd dokonał ustaleń faktycznych również w oparciu o dowody z dokumentów. Dokumenty te zostały sporządzone przez fachowe podmioty specjalne w zakresie ich właściwości w odpowiedniej formie. Rzetelność sporządzenia wskazanych dokumentów nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony, a także nie wzbudziła zastrzeżeń Sądu i z tych też względów nie zostały powzięte wątpliwości, co do zgodności ich treści z rzeczywistym stanem rzeczy.

Poczynione w sprawie ustalenia nie pozwoliły na uznanie, że postępowanie K. S. wyczerpało znamiona zarzuconego mu w pkt I aktu oskarżenia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., ponieważ oskarżyciel publiczny nie przedstawił w toku procesu dowodów potwierdzających jego winę. Należy mieć na uwadze, że Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, iż ciążyący na sędziach obowiązek czynienia ustaleń zgodnych z prawdą oraz obowiązująca w prawie karnym zasada domniemania niewinności wymagają zawsze pewności stwierdzeń co do winy (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 10 marca 1995 roku, I KZP 1/95, OSNKW 1995, z 5-6, poz. 37)

Odpowiedzialności karnej na podstawie art. 258 § 1 k.k. podlega osoba, która bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego.

W niniejszej sprawie Prokurator zarzucił oskarżonemu, że w okresie od 21 maja 2012 roku do 6 lipca 2012 roku, w rejonie miejscowości S. i S. pow. (...) oraz H. i Ś. pow. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw karno-skarbowych, polegających na wprowadzeniu na obszar Unii Europejskiej z terytorium Ukrainy do Polski przez rzekę graniczną B., towarów w postaci papierosów, bez polskich znaków akcyzy, w ten sposób, że udostępniał pomieszczenia na przechowywanie przemyconych wyrobów akcyzowych, bezpośrednio uczestniczył w odbiorze i przemieszczaniu tych wyrobów od granicy oraz utrzymywał stały kontakt telefoniczny z ustalonymi uczestnikami grupy przestępczej.

Zorganizowaną grupą mającą na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego jest ugrupowanie co najmniej trzech osób, które nie musi posiadać trwałej, rozwiniętej struktury oraz długofalowego programu działania jak zorganizowany związek przestępczy, jednakże charakteryzuje się elementami zorganizowania, w tym określonym podziałem ról i ustalonym kierownictwem (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 9 października 2000 r., II AKa 90/00, Biul. Prok. Apel. 2001, nr 11 oraz wyrok SA w Krakowie z dnia 7 grudnia 2000 r., II AKa 184/00, KZS 2001, z. 1, poz. 26; por. też A. Marek, *Przestępczość zorganizowana. Zarys problematyki (w:) Kryminologiczne i prawne aspekty przestępczości zorganizowanej*, Szczytno 1992).

Użyte w treści art. 258 § 1 k.k. pojęcie „brania udziału” w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, odnosi się do sprawcy, który wraz z co najmniej dwiema innymi osobami pozostaje w pewnej formie organizacyjnej, pozwalającej się tym osobom jednoczyć i utożsamiać jako pewna wspólnota, w zakresie realizacji wspólnego celu, którym jest dokonywanie występków lub zbrodni, nie jednorazowe, lecz co najmniej dwukrotne, powtarzalne i rozłożone w czasie. Za członka zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego winien być uznany sprawca, który ma świadomość, że inne działające wspólnie ze sobą osoby w przemyślany i zaplanowany sposób dokonują przestępstwa lub przestępstwa skarbowego i z tą świadomością podejmuje się współdziałania z tymi osobami w realizacji czynu zabronionego znajdującego się w zakresie „zainteresowania” tych osób.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania K. S. sprawstwa zarzucanego mu przestępstwa.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż oskarżony w toku całego postępowania stanowczo i niezmiennie nie przyznawał się do dokonania czynu z pkt. I. Jego winy nie potwierdziły również omówione wcześniej zeznania i wyjaśnienia A. N., G. N., M. K. (2) i M. F., którzy prawomocnym co do pierwszych trzech z nich wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2015 roku w sprawie IV K 23/15 skazani zostali za czyn z art. 258 § 1 k.k. Wszystkie te osoby podniosły, iż nie znają K. S. i jednoznacznie zaprzeczyły, aby we wskazanym w zarzucie okresie i miejscach brał on razem z nimi udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw karnoskarbowych. Na działanie oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej nie wskazują również odtajnione akta (26 tomów) stanowiące załącznik nr. 1 do akt niniejszej sprawy, zawierające materiały niejawnie zgromadzone w toku stosowanej kontroli operacyjnej.

Przeprowadzone w sprawie dowody pozwoliły jednakże ustalić, iż K. S. w nocy z 21/22 czerwca 2012 roku, w rejonie miejscowości H., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wprowadził przez rzekę graniczną B. z terytorium Ukrainy do Polski 18.000 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy.

Fakt dokonania przez oskarżonego wymienionego czynu zabronionego jest niewystarczające do uznania go za członka zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw karnoskarbowych. Zaznaczyć należy, iż niezgodne z prawem zachowanie K. S. miało jednorazowy charakter. Ze zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego nie wynika bowiem, aby w okresie objętym zarzutem dopuścił się on jakichkolwiek innych działań wskazujących na udział w przemyśle papierosów z terytorium Ukrainy do Polski, przez rzekę graniczną B.. Tym samym nie można było przyjąć, że podejmując się współpracy z innymi osobami w realizacji przypisanego mu czynu zabronionego, miał świadomość tego, że osoby te tworzą zorganizowaną grupę przestępczą, której celem działania jest wielokrotne popełnianie przestępstw karnoskarbowych. W tym kontekście przywołać należy trafne stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach, że: „Skoro występki z art. 258 § 1 k.k. można popełnić tylko umyślnie, to istnienia grupy przestępczej nie można się domyślać, należy wykazać, że dana osoba miała świadomość istnienia grupy przestępczej i zamiar działania w jej ramach” (wyrok SA w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2012 r., II AKa 72/12, Biul. SAKa 2012, nr 2, poz. 8). Świadomość funkcjonowania struktury przestępczej o charakterze zorganizowanej grupy musi być przy tym ewidentna i nie ulegać żadnej wątpliwości (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 19 lipca 2013 r., II AKa 227/13, www.orzeczenia.ms.gov.pl). Podobnie Sąd Apelacyjny w Krakowie przypomina o kwestii fundamentalnej, a której waga jest jednak niejednokrotnie marginalizowana, mianowicie, że „skoro występki z art. 258 § 1 k.k. można popełnić tylko umyślnie (art. 8 k.k.), to świadomość istnienia takiej grupy jest niezbędnym warunkiem przypisania udziału w grupie. Nie można należeć do grupy przestępczej, nie wiedząc, że taka grupa istnieje. Nie wystarczy, że istnienia grupy i współdziałania z nią sprawca mógł i powinien się być domyślać. Powinność (i możliwość) domyślania się są znamionami nieumyślności (art. 9 § 2 k.k.), zatem nie spełniają znamienia umyślności występków z art. 258 § 1 k.k.” (wyrok SA w Krakowie z dnia 8 lipca 2009 r., II AKa 132/00, KZS 2009, z. 9, poz. 43).

Mając poczynione uwagi na względzie Sąd stwierdził, iż prokurator nie przedstawił dowodów pozwalających na przełamanie sformułowanej w art. 5 § 2 k.p.k. zasady in dubio pro reo i przypisanie K. S. czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał natomiast K. S. za winnego dokonania czynu z pkt. II wyroku wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 86 § 3 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s., z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „oraz budżet Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku VAT 58 419,00 zł”. Zgodnie z art. 6 pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004 r. przepisów ustawy nie stosuje się do czynności, które nie mogą być przedmiotem prawnie skutecznej umowy. Wyłączenie czynności zabronionych spod opodatkowania jest spowodowane przede wszystkim przekonaniem, że państwo nie może – poprzez opodatkowanie- czerpać korzyści z czynności, których samo zabroniło (Komentarz do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, Adam Bartosiewicz, Ryszard Kubacki, Lex, 2010, wyd. IV oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 16.10.2009r., I SA/Kr 1264/09).

Odpowiedzialności karnoskarbowej za przestępstwo stypizowane w art. 86 § 1 k.k., podlega sprawca, który nie dopełniając ciężącego na nim obowiązku celnego, przywozi z zagranicy lub wywozi za granicę towar bez jego przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, przez co naraża należność celną na uszczuplenie.

Czyn ten ujęty został jako przestępstwo skarbowe w typie podstawowym. Przepis art. 86 § 3 k.k.s. statuuje uprzywilejowaną postać przestępstw opisanych w art. 86 § 1 i 2 k.k.s, a znamieniem, które decyduje o łagodniejszym traktowaniu czynu z art. 86 § 1 k.k.s, jest mała wartość kwoty należności celnej narażonej na uszczuplenie. W art. 86 § 4 k.k.s. za pomocą tego samego kryterium, czyli wartości przedmiotu czynu, wyodrębniono z kolei dwupostaciowe wykroczenie skarbowe, wartość ta w zakresie zachowań z art. 86 § 1-2 k.k.s. nie przekracza tzw. ustawowego progu.

Zgodnie z art. 53 § 14 k.k.s. mała wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

Z kolei w art. 53 § 6 k.k.s. uregulowane zostało pojęcie tzw. ustawowego progu, rozgraniczającego przestępstwo skarbowe od wykroczenia skarbowego. W świetle tego przepisu jest to określona w art. 53 § 3 k.k.s. kwota definiująca wykroczenie skarbowe. Ustawowy próg stanowi zatem taka wartość przedmiotu czynu (w tym uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności celnej), która nie przekracza 5-krotności wysokości minimalnego miesięcznego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia.

W myśl art. 53 § 4 k.k.s. minimalne wynagrodzenie jest to wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314). W 2012 roku, zgodnie z § 1 wydanego na podstawie powyższej ustawy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 2011 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2012 r., wynosiło ono 1.500 złotych.

W realiach niniejszej sprawy dla czynu przypisanego K. S., ustawowy próg pozwalający na zakwalifikowanie go jako przestępstwa skarbowego wynosi więc 7.500 złotych (5 x 1.500 złotych), zaś mała wartość należności celnej narażonej na uszczuplenie, umożliwiającą zastosowanie przepisu art. 86 § 3 k.k.s., ograniczona jest górną kwotą 300.000 złotych (200 x 1.500 złotych).

Mając na względzie, iż w wyniku dokonanego przemytu budżet Unii Europejskiej narażony został na uszczuplenie należności celnej w wysokości 8.294 złotych należało przyjąć, iż powyższy czyn stanowi przestępstwo z art. 86 § 3 k.k.s.

Opis ustawowy czynu zabronionego z art. 86 § 3 k.k.s. (w powiązaniu z art. 86 § 1 k.k.s.) operuje dwoma znamionami określającymi czynność sprawczą: „przywozi” oraz „wywozi” - w obu wypadkach z jednoczesnym zaniechaniem, czy to przedstawienia towaru organowi celnemu, czy to zgłoszenia celnego. Pojęcie przywozu oznacza wprowadzenie na obszar celny Unii Europejskiej towaru, z kolei wywozu – wyprowadzenie towaru poza obszar Unii Europejskiej.

Przedstawienie organowi celnemu towaru oznacza zawiadomienie organu celnego, w wymaganej formie, o dostarczeniu towaru do urzędu celnego albo innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organ celny (zob. art. 4 pkt 19 i 40-42 Wspólnotowego Kodeksu Celnego zwanego dalej (...)). Wraz z przedstawieniem towarów organowi celnemu powinna być złożona deklaracja skrócona lub inne równorzędne dokumenty, pozwalające na ustalenie tożsamości towaru (np. faktura, drogowy list przewozowy CMR). Czynność ta wiąże się z pierwszą fazą postępowania celnego, jaką jest wprowadzenie towarów na wspólnotowy obszar celny, co następuje z chwilą faktycznego przekroczenia zewnętrznej granicy Wspólnoty. Osoba wprowadzająca towar na wspólnotowy obszar celny lub osoba przejmująca odpowiedzialność za przewóz towarów w tym obszarze zobowiązana jest do niezwłocznego ich przewiezienia do granicznego urzędu celnego, miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organ celny albo do wolnego obszaru celnego, zgodnie z trasą wskazaną przez organ celny (tzw. droga celna).

Zgłoszeniem celnym jest czynność, poprzez którą, dana osoba, w wymaganej formie i w określony sposób, wyraża zamiar objęcia towaru określoną procedurą celną. Zgłoszenie to może być dokonane w formie pisemnej, z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych, ustnie albo w formie każdej innej czynności, przez którą osoba władająca towarami wyraża wolę objęcia ich procedurą celną (zob. art. 59 ust. 1 i art. 61 (...) oraz rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych wymogów, jakie powinno spełniać zgłoszenie celne - Dz. U. Nr 94, poz. 902 ze zm.). Osoba zgłaszająca towary powołuje się na deklarację skróconą lub deklarację celną uprzednio złożoną w odniesieniu do tych towarów. Zgłaszający oblicza i wykazuje w zgłoszeniu celnym kwotę należności przywozowych lub wywozowych (art. 23 ust. 1 ustawy Prawo Celne).

Przepis art. 86 § 3 k.k.s. (w powiązaniu z art. 86 § 1 k.k.s.) chroni interes finansowy budżetu Unii Europejskiej i Skarbu Państwa w postaci uzyskiwania należności celnych. Zgodnie z treścią art. 53 § 32 k.k.s. przez pojęcie „należność celna” rozumie się należności przywozowe i należności wywozowe w rozumieniu Wspólnotowego Kodeksu Celnego. Zgodnie z art. 4 pkt 10 (...) przez należności celne przywozowe rozumie się cła, opłaty o równoważnym skutku należne przy przywozie towarów (np. cło antydumpingowe), opłaty przywozowe ustanowione w ramach wspólnotowej polityki rolnej lub odrębnych przepisów, mających zastosowanie do niektórych towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych. Istota stypizowanego w art. 86 § 1 k.k.s. przestępstwa przemytu towarów, polega więc na uchylaniu się przy ich wprowadzaniu na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzaniu z tego obszaru, od przedstawienia towarów organowi celnemu lub dokonania zgłoszenia celnego, celem uniknięcia dzięki temu konieczności uiszczenia należności celnych. Wiąże się z tym powstanie długu celnego w przywozie (art. 202 (...)) albo w wywozie (art. 210 (...)). W przypadku papierosów, objętych cłem przywozowym, ich import wiąże się z obowiązkiem uiszczenia należności celnych. Przepis art. 86 § 2 k.k.s. nie ma tu zastosowania, gdyż chroni on instytucję pozataryfowej reglamentacji.

Przemyt celny z art. 86 § 3 k.k.s. (w powiązaniu z art. 86 § 1 k.k.s.) jest przestępstwem skutkowym, które może zostać popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. Ustawowo stypizowanym skutkiem jest w jego wypadku niebezpieczeństwo uszczuplenia należności celnej. W powołanym przepisie chodzi o narażenie na uszczuplenie tej należności celnej, którą sprawca byłby zobowiązany uiścić, gdyby przewoząc towar, dopełnił określonego w tym przepisie obowiązku celnego. Wartością przedmiotu czynu jest wartość narażonej na uszczuplenie należności celnej.

Niewątpliwie znamiona powyższego przestępstwa zrealizowane zostały w odniesieniu do zachowania K. S.. Zgromadzone dowody wykazały bowiem, że przez graniczną rzekę B. sprowadził z Ukrainy na terytorium Polski, czyli na obszar celny Unii Europejskiej, bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszenia celnego, towar w postaci 18.000 paczek papierosów nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy, o wartości rynkowej 180.126 złotych, dla którego należny podatek akcyzowy wynosi 231.300 złotych, przez co naraził na uszczuplenie należność celną w kwocie 8.294 złotych.

Odpowiedzialności karnoskarbowej za przestępstwo stypizowane w art. 63 § 2 k.k.s., podlega sprawca, który wbrew przepisom ustawy sprowadza na terytorium kraju wyroby akcyzowe bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy. Czyn ten ujęty został jako przestępstwo skarbowe w typie podstawowym. Przepis art. 63 § 6 k.k.s. statuuje uprzywilejowaną postać przestępstw opisanych w art. 63 § 1-5 k.k.s., a znamieniem, które decyduje o łagodniejszym traktowaniu czynu, jest mała wartość należnego podatku akcyzowego od wyrobów, jakich dotyczą przestępstwa z art. 63 § 1-5 k.k.s. W art. 63 § 7 k.k.s. za pomocą tego samego kryterium, czyli wysokości należnego podatku akcyzowego, wyodrębniono z kolei pięciopostaciowe wykroczenie skarbowe, jeżeli ów podatek w zakresie zachowań z art. 63 § 1-5 k.k.s. nie przekracza tzw. ustawowego progu.

Jak wcześniej zostało wskazane, małą wartość stanowi wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia (art. 53 § 14 k.k.s.), ustawowy próg oznacza wartość przedmiotu czynu, która nie przekracza 5-krotności wysokości minimalnego miesięcznego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia (art. 53 § 6 k.k.s. w zw. z art. 53 § 3 k.k.s.), zaś minimalne wynagrodzenie za pracę w 2012 roku wynosiło w 1.500 złotych.

Zważywszy, iż przy czynie przypisanym K. S., dla dokonanego przez niego obrotu towarami bez znaków akcyzy należy podatek akcyzowy określony został na kwotę 231.300 złotych, przyjąć należało, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 63 § 6 k.k.s.

Funkcją klauzuli normatywnej „wbrew przepisom ustawy” jest charakterystyka bezprawności czynu. Oznacza to, że karalne są te tylko zachowania, które naruszają normy sankcjonowane usytuowane w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 108, poz. 626, z późn. zm. – dalej zwana u.p.a.).

Znamię czynnościowe „sprowadza” zawarte w opisie ustawowym czynu zabronionego z art. 63 § 6 k.k.s. (w powiązaniu z art. 63 § 2 k.k.) oznacza przemieszczenie na terytorium kraju wyrobów akcyzowych. Chodzi o dwie czynności sprowadzenia: import (tj. przywóz na terytorium kraju wyrobów akcyzowych spoza Unii Europejskiej - art. 2 ust. 1 pkt 7 u.p.a.) oraz nabycie wewnątrzspółnotowe (tj. przemieszczenie wyrobów akcyzowych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska na terytorium kraju - art. 2 ust. 1 pkt 9 u.p.a.). Zakaz sprowadzania na terytorium kraju wyrobów akcyzowych bez ich uprzedniego prawidłowego oznaczenia znakami akcyzy statuuje art. 117 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym.

W świetle art. 2 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 1 ust. 1 u.p.a. do wyrobów akcyzowych zaliczają się m.in. wyroby tytoniowe. W dziale VI u.p.a. zatytułowanym „Znaki akcyzy” zawarta jest regulacja obowiązku oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy. Obowiązki oznaczania znakami akcyzy podlegają wyroby akcyzowe wymienione w załączniku Nr. 3 do u.p.a. Obowiązek ten dotyczy między innymi papierosów. Z kolei katalog podmiotów obowiązanych do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy zawarty jest w art. 116 u.p.a.

Znakami akcyzy są znaki służące do oznaczania wyrobów akcyzowych lub opakowań jednostkowych wyrobów akcyzowych, podlegających obowiązkowi akcyzy. Ustawa o podatku akcyzowym wyróżnia dwa rodzaje znaków akcyzy - podatkowe znaki akcyzy, które są potwierdzeniem wpłaty kwoty stanowiącej wartość podatkowych znaków akcyzy oraz legalizacyjne znaki akcyzy, będące potwierdzeniem prawa podmiotu zobowiązanego do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy w celu wprowadzenia wyrobu akcyzowego do obrotu (art. 2 ust. 1 pkt. 17 u.p.a.).

Zgodnie z art. 117 ust. 2 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym wyroby akcyzowe podlegające oznaczaniu znakami akcyzy nie mogą być także importowane bez ich uprzedniego prawidłowego oznaczenia odpowiednimi podatkowymi znakami tego podatku, chyba że objęte są procedurą zawieszenia poboru akcyzy albo wprowadzone do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, albo objęte zostały procedurą składu celnego i zostaną prawidłowo oznaczone przed zakończeniem procedury zawieszenia poboru akcyzy lub przed objęciem ich procedurą dopuszczenia do obrotu celem sprzedaży na terytorium kraju poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Przepis art. 63 § 2 penalizuje naruszenie przez importera tego właśnie obowiązku, czyli sprowadzenia na terytorium kraju importowanego wyrobu bez prawidłowego oznaczenia znakami akcyzy. Za sprawcę uważa się tu importera, w tym także - stosownie do art. 9 § 3 - osobę prowadzącą jego sprawy gospodarcze w tym zakresie, a więc zajmującą się importem wyrobów akcyzowych na jego rzecz.

Poczynione w niniejszej sprawie ustalenia umożliwiły przyjęcie, że postępowanie K. S. wyczerpało wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 63 § 6 k.k.s. (w powiązaniu z art. 63 § 2 k.k.s.). Przeprowadzone dowody wskazują na to, że wbrew przepisom ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym sprowadził on z Ukrainy na terytorium Polski wyroby akcyzowe w postaci 18.000 paczek papierosów różnych marek bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy, o wartości rynkowej 180.126 złotych, dla których należny podatek akcyzowy wynosi 231.300 złotych.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z A. N. i M. K. (1), którzy za tożsame czyny skazani zostali wydanym w trybie art. 387 k.p.k. wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 27 kwietnia 2015 roku w sprawie IV K 23/15 oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami.

Stanowisko Sądu, odnośnie przyjęcia w kwalifikacji prawnej określonej w art. 9 § 1 k.k.s. formy zjawiskowej w postaci współsprawstwa znajduje uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym, świadczącym o tym, iż działania K. S., a także A. N. i M. K. (1) oraz innych ustalonych i nieustalonych osób, oparte było na porozumieniu, a każdy z nich obejmował swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion przypisanego przestępstwa.

Z poczynionych ustaleń wynika, iż przestępcze zachowanie wymienionych osób polegało na wprowadzeniu przez rzekę graniczną B., z terytorium Ukrainy do Polski, na obszar Unii Europejskiej, 18.000 paczek papierosów, bez polskich znaków akcyzy, w ten sposób, że po ich odbiorze po polskiej stronie granicy zostały one w postaci kilkunastu tzw. „jaszczyków” przemieszczone na posesję K. S., gdzie złożono je na przechowanie w znajdującym się tam budynku gospodarczym.

Przedstawiony opis postępowania jednoznacznie wskazuje na to, iż zachowania K. S. i pozostałych współdziałających z nim osób wzajemnie się dopełniały i były wyrazem uzgodnionego podziału ról w ramach przestępczego czynu. Oskarżony wraz z A. N. i M. K. (1) oraz pozostałymi ustalonymi i nieustalonymi osobami byli świadomi swoich wzajemnych działań, wiedzieli, jakie każdy z nich pełni rolę w dokonywanym czynie i w pełni akceptowali te zachowania.

W oparciu o poczynione ustalenia faktyczne brak było natomiast podstaw do przyjęcia - tak jak uczynił to w akcie oskarżenia Prokurator - że przypisanego mu czynu K. S. dokonał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Konsekwencją zaś uznania, iż K. S. nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, było wyeliminowanie z jego kwalifikacji prawnej art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

Sąd Okręgowy omyłkowo, na skutek przeoczenia, nie wyeliminował w opisie tego czynu słów „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”.

Okoliczność, iż jednym czynem oskarżony wyczerpał znamiona więcej niż jednego przestępstwa skarbowego, sprawiła, iż dla oddania pełni kryminalnej zawartości przestępczej działalności K. S., koniecznym było przyjęcie na podstawie art. 7 § 1 k.k.s. kumulatywnej kwalifikacji prawnej zbiegających się przepisów.

W niniejszej sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności wyłączające przypisanie oskarżonemu winy. Miał on bowiem zdolność rozpoznania znaczenia swoich czynów, przewidywania ich skutków i kierowania swoim postępowaniem tak, aby nie naruszać norm prawa.

Wymierzając karę K. S., Sąd za jej podstawę przyjął zgodnie z art. 7 § 2 k.k.s. przepis art. 86 § 3 k.k.s., którego znamiona najlepiej charakteryzują czyn sprawcy.

Przystępując do jej wymiaru, Sąd kierował się dyrektywami wynikającymi z przepisów art. 12 § 2 k.k.s. i art. 13 § 1 k.k.s. Sąd ocenił zatem dolegliwość kary tak, aby nie przekraczała ona stopnia winy oraz uwzględniała stopień szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do K. S. oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Oskarżony ma żonę i dwoje małoletnich dzieci, które to osoby pozostają na jego utrzymaniu, posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest ogrodnikiem, pracuje w Centrum (...) w M. osiągając w tego tytułu wynagrodzenie w wysokości 720 złotych miesięcznie, nie posiada majątku, był trzykrotnie karany sędownie za czyny z art. 178 § 1 k.k., art. 193 k.k. i art. 226 § 1 k.k. oraz art. 63 § 6 ustawy z dnia 10 września 1999 roku kodeks karny skarbowy (dane osobopoznawcze – k. 424, 1511, 1745, dane z K. – k. 1526).

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego K. S. oceniany przez pryzmat art. 53 § 7 k.k.s. oraz stopień jego zawinienia są wysokie. Oskarżony godził swoim zachowaniem w ważne dobra prawne pozostające pod ochroną prawa (interes ekonomiczny państwa oraz porządek i prawidłowość oznaczania wskazanych wyrobów znakami akcyzy, zabezpieczenie interesu ekonomicznego Unii Europejskiej i Skarbu Państwa przed bezprawnym wprowadzaniem na obszar Unii Europejskiej towarów z zagranicy oraz bezprawnym wywozem towarów za granicę). Sąd miał również na uwadze znaczne kwoty narażonej na uszczuplenie należności celnej i należnego podatku akcyzowego oraz fakt, iż oskarżony nie czynił starań o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej, ani jej późniejszemu wyrównaniu. Sąd uwzględnił także wielość przepisów ustawy karnej skarbowej, których dyspozycję K. S. wyczerpał swoim zachowaniem. Na niekorzyść oskarżonego przemawia również fakt jego uprzedniej karalności, w tym za czyn z art. 63 § 6 k.k.s.

Z kolei jako okoliczność łagodząca, Sąd uwzględnił to, iż K. S. pracuje zarobkowo i łoży na utrzymanie członków rodziny.

Mając powyższe na względzie Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 23 § 3 k.k.s. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Wysokość orzeczonej grzywny odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa oraz wskazanym wyżej okolicznościom obciążającym i łagodzącym. Ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych Sąd uwzględnił przyjęte w art. 23 § 3 k.k.s. kryteria związane z dochodami oskarżonego, jego warunkami osobistymi, rodzinnymi, stosunkami majątkowymi i możliwościami zarobkowymi. Tak wymierzona kara grzywny sprawi, iż K. S. odczuje ekonomiczną dolegliwość wymierzonej kary, co powinno wpłynąć na jego zachowanie i skłonić do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości.

W ocenie Sądu orzeczona kara jest karą adekwatną, nieprzekraczającą stopnia winy oskarżonego i współmierną do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Spełni ona cele wychowawcze i retrybtywne wobec K. S. wdrażając go do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, a w szczególności zapobiegnie popełnianiu kolejnych przestępstw.

Powinna ona w sposób prawidłowy wpłynąć na proces resocjalizacji oskarżonego, wzmacniając w nim poczucie odpowiedzialności za własne postępowanie oraz pozwalając na ukształtowanie się przekonania o nieopłacalności podejmowania zachowań naruszających normy prawne. Kara ta równocześnie wypełni potrzeby w zakresie prewencji generalnej, uświadamiając społeczeństwu nieuchronność odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwa i stanowiąc wyraźny sygnał dla potencjalnych sprawców, że przestępne działania skierowane przeciwko wskazanym wcześniej dobrom prawnym będą się spotykać ze stanowczą reakcją ze strony organów wymiaru sprawiedliwości.

Zobligowany treścią 30 § 6 k.k.s. Sąd orzekł przepadek zabezpieczonych na posesji oskarżonego 18.000 paczek papierosów, bez polskich znaków skarbowych akcyzy.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 2 ust. 1 i 3, § 14 ust. 2 pkt 5 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. W. (2) kwotę 1.623,60 złotych tytułem obrony oskarżonego K. S. wykonanej z urzędu.

Uwzględniając sytuację materialną K. S., który uzyskuje dochody z pracy i łoży na utrzymanie żony i dwójki małoletnich dzieci, Sąd czyniąc zadość obowiązkowi określenia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, kto, w jakiej części i w jakim zakresie, ponosi koszty procesu (art. 626 § 1 k.p.k.), w oparciu o art. 627 k.p.k., w części obejmującej skazanie, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 2.000 złotych tytułem opłaty oraz 250 złotych tytułem częściowego zwrotu poniesionych w postępowaniu wydatków, zaś na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w pozostałej części wydatków, zwolnił go od ich ponoszenia.

Mając powyższe na względzie, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.